

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 6. (1921)

G. Sinovjev

Inför Kommunistiska Internationalens III världskongress.

Skrivelse från Kommunistiska internationalens exekutivkomité till alla proletära partier, som är anslutna eller önskar ansluta sig till Kommunistiska Internationalen.

Kommunistiska Internationalens III världskongress är avsedd att öppnas i Moskva den 1. juni 1921. Vi har utsatt kongressens öppnande ungefär två månader tidigare än som förutsetts i Kommunistiska Internationalens statuter. Vi är övertygade om, att de partier, som tillhör Kommunistiska Internationalen, är ense med oss om, att vår saks intressen kräver denna skyndsamhet.

Under de nio månader, som förflutit sedan Kommunistiska Internationalens II världskongress, har inom en hel del partier en bred diskussion pågått om alla de principfrågor, som uppställdes av II kongressen.

I en del länder har klyvningen redan mognat, så att en öppen brytning inträtt mellan kommunister och centrister. I Tyskland, Frankrike, England, Sverige, Norge, Rumänien, Sydslavien, Grekland, Schweiz, Belgien och andra länder är klyvningen mellan kommunisterna och Halvtredje (2 ½) Internationalens anhängare redan ett fullbordat faktum. I andra länder, som i Tjeckoslovakien, är klyvningen en fråga inom den närmaste framtiden. I Italien har kommunisterna grundat ett eget parti. Från det nuvarande Socialistiska Partiet, som omfattar erkända reformister och vankelmodiga revolutionärer, kommer så småningom de sunda proletära elementen att avsöndra sig och öppet ansluta sig till Kommunistiska Internationalen. I Amerika är enandet av alla kommunistiska grupperingar blott en mycket kort tidsfråga.

Kommunistiska Internationalen måste taga i betraktande det samlade resultatet och huvudsumman av tilldragelserna inom ovannämnda partier. Kommunistiska Internationalens exekutivkomité har under denna tid måst träffa högst viktiga avgöranden. Över dessa avgöranden måste Exekutiven avlägga räkenskap inför hela den Kommunistiska Internationalen. Den III kongressen måste först och främst taga i övervägande, i vad mån vart och ett av de partier, som tillhör Kommunistiska Internationalen, i själva verket fyllt alla de villkor, som uppställts av II kongressen. Ty nu går en viktig värksamhetsperiod för Kommunistiska Internationalen till ända. Till tiden för sin första kongress upplevde Kommunistiska Internationalen sin vårperiod, sin förberedelseepok. Mellan den I och II kongressen ligger dess första agitationsperiod. Vid denna tid var Kommunistiska Internationalen ännu icke en fullständig internationell organisation, den var blott en fana, en paroll. Perioden mellan den II och III kongressen är en period av kraftig utrensning och klyvning, en period för bildandet av verkliga kommunistiska partier. Den III kongressen har att göra upp sluträkningen med hela det utförda arbetet och skall giva Kommunistiska Internationalen en fulländad organisation och en avslipad taktik.

Den dagordning, som bestämts för III kongressen, har uppsatts av Kommunistiska Internationalens exekutivkomité och offentliggjorts i prässen. Första punkten på dagordningen är Exekutivkomiténs redogörelse. Under de nio månader, som förflutit sedan II kongressen, har Exekutivkomitén måst taga del i de strider och klyvningar, som ägt rum inom en mängd partier. I samband härmed har naturligtvis här och var protester höjts mot Exekutiven. Huruvida denna på ett rätt sätt genomförd de av II kongressen uppställda riktlinjerna, därom må den III kongressen döma. Men i alla händelser måste Kommunistiska Internationalen fastställa en bestämd ordningsregel: Exekutiven är underordnad och räkenskapsskyldig den

varje år förestående världskongressen. Till denna kan man appellera rörande alla beslut, som fattats av Exekutivkomitén. Men från kongress till kongress ligger hela ledningen i Exekutivkomiténs händer. Dess beslut måste värkställas. Härförutan är Kommunistiska Internationalens bestånd såsom centraliserad och disciplinerad organisation omöjligt. Om Kommunistiska Internationalen icke förgäves skall kalla sig Handlingens International, så måste denna internationella kamporganisation äga en stab och åtnjuta ett förtroende, som gentemot staben skall yttra sig icke i tomma ord utan i handling och disciplin.

Såsom andra punkt på dagordningen står ”Den ekonomiska världskrisen och Kommunistiska Internationalens nya uppgifter”. Halvtredje Internationalens ”teoretici”, Otto Bauer, Hilferding, Kautsky och konsorter påstår, att det efter slutat imperialistiskt krig nu skall lyckas kapitalet att återställa en viss ekonomisk jämvikt, och att Europa på grundvalen av ett fredligt Upprättande av ”det pånyttfödda kapitalistiska systemet skall träda in i en fas av handlingskraftig organisatorisk utveckling. Härur drager Halvtredje Internationalens ledare – numera talar vi ej längre om den på bar gärning förrådiska, II Internationalens representanter – bestämda, praktiska slutsatser. Härav härleder sig också hela den fräcka övergången av alla halvtredje Internationalens partier, sådana som de tyska Oavhängiga och de franska Longuetisterna, till den öppna kontrarevolutionens läger. På III världskongressen vilar den uppgiften att noggrant analysera den ekonomiska krisen med dess förut okända arbetslöshet och utarmning av massorna och att på denna grundval för hela världens arbetare påvisa osanningen av de reformistiska illusionerna och hjälplösheten hos dem, som tror på kapitalismens pånyttfödelse och för det internationella proletariatet förkunnar en småborgerlig världsförnyelsepolitik.

På dagordningens tredje och fjärde punkt står ”Kommunistiska Internationalens taktik under revolutionen och övergångsperioden”, separatfordringar, separatuppträdande och revolutionär slutkamp. I en övergångstid av revolutionär rörelse, sådan som den, vi nu genomlever, uppdyker ovillkorligen tvänne slags frågor: om det är så, att vi står inför revolution, varför skall vi då uppställa separatfordringar, säger några: andra åter säger: om vi kan framställa separatfordringar, varför skall vi då för varje gång upprepa hela vårt program. Vi skall väl ändå inte slösa bort våra krafter på separataktioner; vi måste samla oss till den sista, avgörande slutkampen, säger några. Andra säger: vi måste gripa varje tillfälle till aktion. Den III världskongressen måste noga överväga de ryska kamraternas erfarenhetsrön före revolutionen, de tyska arbetarnas och andra proletära nationaliteters erfarenheter. För de kommunistiska partierna måste den III kongressen uppdraga en skarp, taktisk linje, som hålles fjärran såväl från sektväsande som från jagande efter frasingångar av snart övergående natur; en linje, som dock leder till knytandet av det starkaste band mellan de kommunistiska partierna och proletariatets breda massor och till upprätthållandet av de revolutionära marxistiska teoriernas principer.

Punkterna 5 och 6 på dagordningen är ägnade åt den internationella fackföreningsrörelsen. ”Kampen mellan Amsterdaminternationalen och de Röda Fackföreningarnas Internationella Råd”. Detta är en av de viktigaste punkterna på III kongressens dagordning. Kampen inom det fackliga lägret är i full gång. Dess utveckling är avgörande för utgången av striden mellan II och III Internationalen, d. v. s. mellan kapital och proletariat. Miljoner av proletärer är nu organiserade i fackföreningarna. Det gäller att draga proletariatet på vår sida. Taktiken att bilda kommunistiska celler inom fackföreningarna, vilken fastställdes av II kongressen, har lett till viktiga resultat i Tyskland, Frankrike, England och andra länder. De första, hårda stötarna har träffat det gula Amsterdamförbundet. De gula Amsterdamledarna vacklar och tvekar; den ena dagen ände beredda till medgivanden, och dagen därpå utesluter de ur fackföreningarna den Kommunistiska Internationalens anhängare. Detta är ett säkert varsel om Amsterdamförbundets föreslående, -fullständiga bankrutt. Den III kongressen skall draga

konsekvenserna ur kampen mot det gula Amsterdamförbundet och sätta den i system. Men huvudsaken är, att den III kongressen skall bli tvungen att noga fastställa och reglera de ömsesidiga förbindelserna mellan Kommunistiska Internationalen och de Röda Fackföreningarnas Internationella Råd. Kongressen måste bestämma, huruvida dessa organisationer skall vara två parallella internationella organisationer, i vilket fall Kommunistiska Internationalen måste tilldelas den ledande rollen, eller huruvida vi blott skall ha att göra med en enda Kommunistisk International, som omfattar icke blott politiska partier utan också alla proletära organisationer över huvud taget, som står på den Kommunistiska Internationalens mark, däribland även de röda fackföreningarna. I senare fallet skulle Fackföreningarnas Internationella Råd endast bli en sektion av den enhetliga Kommunistiska Internationalen. Man kunde anföra mycket både för och emot vilken som hälst av dessa bägge konstellationer. Av det ena eller andra avgörandet i denna fråga kommer mycket all bero med avseende på den internationella arbetarrörelsens utveckling. Alla de organisationer, som tillhör Kommunistiska Internationalen, måste allsidigt och noggrant överväga problemet och förelägga III kongressen sina sorgfälligt formulerade beslut.

Punkterna 7 och 8 på dagordningen är ägnade åt organisationsfrågor, såsom de kommunistiska partiernas organisatoriska byggnad, innehållet och metoderna i deras värksamhet; Kommunistiska Internationalens organisatoriska byggnad och dess förhållande till anslutna partier. Här måste tvänne grupper av frågor få sitt besvarande. Den första av dessa grupper rör frågan, hur *varje enskilt kommunistiskt parti skall uppbyggas och utbyggas*. Man måste lägga märke till, att en ständigt funktionerande partiorganisation nästan alls icke existerar i Västeuropa, t. o. m. bland de kommunistiska partierna. Blott under val och i liknande fall träder alla partimedlemmar i enhetlig aktion. Regelbundet funktionerande kommunistiska celler av fastslagen form i fabriker, industriella verk, gruvor, järnvägar, byar och anläggningar, i fackföreningar och kooperativa föreningar saknas. Ett strängt system av dessa cellers underordnande under particentralerna fattas. Varje allvarlig illegal organisation, som kunde komplettera den legala, saknas. Detta tillstånd måste få ett slut. Härmed skall den III kongressen sysselsätta sig. Den andra gruppen organisatoriska frågor, med vilken III kongressen skall befatta sig är, hur långt gränsen för de enskilda partiernas autonomi sträcker sig i förhållande till den myndighet, som utövas av Kommunistiska Internationalens exekutivkomité: huru en *centraliserad* internationell proletär organisation kan uppbyggas och utbyggas, en organisation, som värkligen förmår leda proletariatets internationella kamp; vad som måste göras för att förbättra den internationella förbindelsen såväl mellan de enskilda kommunistiska partierna, som mellan dessa partier å ena sidan och Kommunistiska Internationalens exekutiv å den andra, så att den sistnämnda blir i stånd att fylla de uppgifter, som påläggas den, och som dag från dag ökas.

Punkt 9 behandlar en mycket viktig fråga. Kommunistiska Internationalen har att anteckna de första framgångarna av sitt arbete bland Orientens folk. Orientfolkens kongress i Baku har otvivelaktigt haft en stor historisk betydelse. Även den kongress, som skall hållas av Fjärran Österns folkslag, och som håller på att förberedas, kommer att spela en icke obetydlig roll. Den III kongressen måste icke blott teoretiskt inrikta sig på lösandet av Orientfrågan, såsom fallet var med II kongressen, utan måste också göra praktiska insatser. Utan revolution i Asien gives det ingen seger för den proletära världsrevolutionen. Denna tanke måste bli de kommunistiska proletärerernas andliga egendom. Endast i sådant fall skall de kommunistiska arbetarna vara tillräckligt väl ideell väpnade mot "den europeiska opportunistens representanter, herrar Hilferding och övriga pampar i Halvtredje Internationalen", som blott har ett löje till övers för Orientens förtryckta folkstammar.

Av oerhörd betydelse blir punkt 10 på dagordningen, som behandlar Italiens Socialistiska Parti.. Detta parti tillhörde tidigare Kommunistiska Internationalen, men under inflytande av

Serratigruppens "centristiska" agitation vägrade partiets kongress i Livorno att ställa sig till efterrättelse de 21 villkor, som uppställts för alla partier av Kommunistiska Internationalens II kongress. Gruppen Serrati, till vilken kongressens majoritet anslöt sig, ville påpracka Kommunistiska Internationalen sådana allmänt kända agenter för kapitalet som de gamla reformisterna Turati, Modigliani, D'Aragona, Treves och konsorter, d. v. s. de italienska motsvarigheterna till herrarnas Dittmann, Bernstein och Longuet.

I förbund med dessa reformister, som på Livornokongressen representerade 14,000 röster, bröt den italienska centerns ledare med Serrati i spetsen med 58,000 kommunistiska proletärer. Serrati har blivit de vid II kongressen fattade besluten otrogen.

I Livorno hembar i själva verket reformisterna med Turati i spetsen den moraliska segern över centern. De kommunistiska arbetarna bildade ett självständigt kommunistiskt parti. Under dylika omständigheter ansåg Kommunistiska Internationalens exekutivkomité det vara sin plikt att erkänna det nybildade Italiens Kommunistiska Parti såsom Kommunistiska Internationalens enda italienska sektion och att ur Kommunistiska Internationalen utesluta partiet Serrati, som i själva verket tagit avstånd från de beslut, som fattats av II kongressen. Det italienska partiet gjorde invändningar mot detta Exekutivens beslut och appellerade till Kommunistiska Internationalens ordinarie kongress. Till en dylik appell har varje parti obestriddig rätt. Exekutivkomitén överlämnar därför beredvilligt åt den III kongressen slitandet av denna tvist.

Exekutivkomitén, som känner sedvänjorna och bruket hos de centristiska ledarna, som gärna går ur vägen för klara och tydliga svar på kvistiga frågor, har i ett särskilt brev gjort följande uttalanden till Italienska Socialistiska Partiets centralkomité:

1. Vi uppmanar er att delta i den III kongressen och fordrar, att edra delegerade till Kommunistiska Internationalens III kongress är i besittning av alla nödiga fullmakter för att kunna ge III kongressen definitiva svar.
2. Vi fordrar, att ni *tydligt och tillfyllestgörande svarar* på, huruvida ni gillar uteslutandet av gruppen *Critica Sociale*", d. v. s. Turati, Treves och konsorter, ur partiet och Kommunistiska Internationalen, ty det är blott detta; som är orsaken till striden.

Den italienska frågan har fått internationell betydelse. I Tyskland hängde gruppen Levi, som redan länge försökt bilda något liknande en högerflygel inom Kommunistiska Internationalen, upp sig på den italienska stridsfrågan och påstod, att Kommunistiska Internationalens exekutiv i denna fråga hade tillåtit begäendet av ett "taktiskt" fel, att Exekutiven predikade "mekaniska" klyvningar, o. d.

Den III kongressen kommer att skapa full klarhet i denna fråga, skall bringa frågan upp till den nödvändiga principiella nivån, rensa den från allt obetydligt och tillfälligt och inför alla förklara, att *den, som icke fullständigt uppfyller de 21 villkoren, icke kan vara medlem av III Internationalen.*

De tyska kommunisternas marsuppror förorsakade allvarliga misshälligheter inom Tysklands Förenade Kommunistiska Parti. Levi uteslöts ur partiet, och Kommunistiska Internationalens exekutiv godkände uteslutningen. Tvivelsutan får III kongressen den uppgiften sig förelagd att syssla med de taktiska problem, som framgått ur marsupproret.

På III kongressens dagordning står dessutom ställningstagandet till Tysklands Kommunistiska Arbetarparti. Detta parti måste definitivt säga ifrån, om det vill underkasta sig den internationella disciplinen eller icke. Och slutligen står på III kongressens dagordning frågorna om kvinnorörelsen, ungdomsrörelsen, o. s. v.

Till sist beslöt sig Kommunistiska Internationalens Exekutiv för att, under ena eller andra formen, i dagordningen inrycka den ytterst viktiga frågan om den ekonomiska politiken och det allmänna läget i Sovjetryssland, som är den första republik, i vilken proletariatet erövrat makten.

Vi vill bedja alla partier och förbund, som tillhör Kommunistiska Internationalen eller önskar anslutning till den samma, att omedelbart igångsätta en brett anlagd diskussion, såväl i prässen som på mötena, rörande de frågor, som står upptagna på III kongressens dagordning. Vidare beder vi, att frågan om valen till denna kongress ryckes i förgrunden. Kommunistiska Internationalens exekutiv har enhälligt beslutat föreslå alla partier, att

1. delegationerna till kongressen göres så medlemsstarka som möjligt;
2. att en tredjedel av ombuden må tillhöra partientralerna, och att två tredjedelar må väljas ur de större lokala organisationerna, som står i ständig kontakt med arbetarmassorna. På detta sistnämnda lägger vi stor vikt.

Det är nödvändigt, att kongressen bevistas av så många arbetare som möjligt, vilka bäst är i stånd att omedelbart återgiva arbetarmassans mening.

Det förberedande arbetet, i förväg uttalade omdömen o. s. v. är av icke mindre vikt än själva kongressen. Den III kongressens beslut måste övervägas och förberedas på många hundratals arbetarmöten. Föga tid återstår, därför raskt till arbetet!

Med kommunistisk hälsning,

G. SINOVJEV, ordförande för Kommunistiska Internationalens exekutivkomité.

Exekutivkomiténs medlemmar:

RYSSLAND – Lenin, Trotskij, Bucharin, Radek

FRANKRIKE – Rosmer

ENGLAND – Quelch, Bell

ÖSTERRIKE – Steinhardt

UNGERN – Bela Kun, Rudnyansky

POLEN – Walecki

BULGARIEN – Dimintrov, Popov, Schablin

AMERIKA – Wm. Haywood, John Crosby

FINLAND – Kussinen, Manner, Rahja

HOLLAND – Jansen

NORGE – Friis

SCHWEIZ – Itschner

GEORGIEN – Zchakaja

LETTLAND – Stutschka

PERSIEN – Sultan Sade

Internationella Ungdomsförbundet – Sjatskin

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)